

Kralig

MARIJIN LIST

Nevtepeno Poprijéta Devica Marija,
Zmožna Gospá Vogrska.

==== POBOŽEN MESEČEN LIST. ====

Vrejüje ga: KLEKL JOŽEF vpok. pleb. v Čerensovcih.
CSERFÖLD (Zalamegye.)

Dari.

Na viktorinsko razsvetlavo v Čerensovsko cerkev.

Ostalo od darov na luster odločenih 56 K 40 f, Rože z Čerensovec 124 K 52 f, Rože z Male i Velike-Polane 78 K, Rože z Trnja 77 K 56 f, Rože z Žižkov 90 K, Kozic Franc z Čerensovec 100 K, Zala Jožef z Preloga 20 K, Solar Geta od svoje rože z Nedelice 3 K, Škafar Matjaš z Žižkov 5 K, Žalik Ivan z Žižkov 5 K, Cigan Matjač z Žižkov 2 K, Glavač Andraš 5 K. Vkup 566 K 48 f. Cena 9 lampašov z špiritusom vred je 667 K 52 f. Les za špulo 3 K. Vkup 670 K 52 f. Ostane duga ešče 104 K 04 fill. Oprosjijo se rože troje Bistrice, naj svoje vsakoletne dare za poravnanje toga duga čem hitrej notriplačajo.

Mila prošnja.

Na jezere se ranijo v strašnom boji naši bližnji. Jezero-jezér betežnikov postane v kratkom hipi. Keliko ran se more zdaj zavežuvati i vráčiti. Vsaki betežnik je pa kotriga Jezušovoga tela. Jezušovo telo je tak v ranah. Njegove rane morejo zavazane i ozdrávljene biti. Koga ne bi na sočútje pobúdila ta genliva misel naše vere?

Dajmo zato ranjencom! Darújmo, če mamó, kakši obleč, čeravno bi ponošeni bio. Znajšle so se dobre dúše, štere ga zakrpijo v Budapešti. Na stotine so se zglasile dobre gospé, štere to delo smilenosti opravljajo. — Ki pa ne more dati obleča, naj podari v penazah kakši dár. Mesta gizdavoga obleča, nezmerenoga pila, oblosljnoga jela darújmo ranjencom. — Sirote pa naj molijo za njé. To je pa ešče vekše delo smilenja.

Vsaki dar se naj pošle na vrédništvo Mariijnoga lista (**Klekl Jožef, Cserföld. Zalam.**) Vsaki dar se objávi v Novinah.

Prosimo túdi zavúpane lúdi, naj nam naznanijo sirote, šterim bi najbolje trbelo pomoči, kakšekoli vere so.

Molimo eden za ovoga, pomagajmo eden ovomi, Jezuš veli „Blaženi so smileni, zato ka oni smilenje dobijo.“

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija,

ZMOŽNA GOSPA VOGRSKA — POBOŽEN MESEČEN LIST.

VREJŪJE GA:

KLEKL JOŽEF

plebanoš na pokoji v Črensovcih. Cserföld (Zalamegye).

Z dovoljenjom višesnje cerkvene oblasti.

Prihaja vsaki mesec 8-ga na veseli spomin petdesetletnice l. 1904. dec. 8-ga obhajane zavolo razglašenja verske pravice o Marijinom nevtepenom poprijetji, šteri den je te pobožen list prvič slovencom vogrskim do rok dani. — **Cena 2 koroni, v Ameriko 3.**

Oblecite si smiljenje. (Kol. III. 12.)

Vsikdar idejo na nas té reči, najbolje pa v tom žalostnom časi boja. Istina, naš boj je pravičen, je sveti, ide se naime za obdržanje našega miloga doma i svete katoličanske vere, štero je neveren srb z rusom naz-

rūšiti nameno; ali žalosten je pa li zavolo onih neštetiĥ nesreć, štere shajajo Ź njega. Posledki njegovi so nesrećni.

Moć naroda je odegnana i izpostávljena nabitoj cevi sovražnika.

Ostávljenih sirot bo brez raćuna. Starišje ostareli, slabi ki zgūbijo v sini »palico svoje starosti,« podpora svoje slabosti. Dovice zapūšćene, štere zagovornika tūje grob zakrije; deca sirotinska, šterih oćo krūh slūžećega već ne bo domo. Keliko sirot ne bo moglo praviti, da je oćo poznalo.

Gospodaritva zaostanejo, daće se povekšajo, lazarov bo slepih, hromih brez števila, štere bomo mogli hraniti.

TuŹnost i pobitost je legla na vnoga srca Źe. Mnogi Źalūjejo Źe. Mnogi bi pa Źalūvali, će bi znali za vse nesreće, štere so se v bojni pripetile v vseh krvavih bitkah, od šterih so nam novine poroćale.

Med našimi sovražniki so tūdi dobre, ćūteće dūše. Vsi so pa naši bliŹnji, štere moremo lūbiti. Većina je iz njih prišla tūdi do boja brez sovraštva, samo po nepriliki. Tam tūdi joćejo matere, tam tūdi krići za oćo siromaška dećica. Oh keliko „jaj“-a je na tom širokom sveti zdaj!

Milijoni so v boji.

Milijoni so v smrtnoj nevarnosti! Okoli milijonov kroŹi hūdoben dūh, da bi je pogūbo. Njegovo skūšavanje je zdaj veliko, vidi naime, da malo ćasa ma. Ķak lahko je v boji, kde ne ga prilike i ćasa za vekšo poboŹnost, privoliti v sovraštvo, nećistost, v veliko prekumbo, v dvojnost proti Bogi! Ešće lehŹej je pa v tom stáni strlaj dobiti i spádnoti. V smrtnom grehi pa naglo mreti, — smileni Jezuš — nikomi ne daj!

Med té nevole kak balzam se razlije svetoga pisma reć „Oblecite si smiljenje.“ Ne v roke vzėti, iz štere nalehci zna vōspadnoti, nego oblećti si moremo smiljenje. Tak more k našoj dūši státi ona kak obleka k teli.

Obleka pa more biti, čista, zašita, primerjena. Takša naj bo i naša smilenost.

Pomágajmo iz dobroga namena, ne zato, da bi nas Svet hvalo za to. Iz ljubézni do Jezusa!

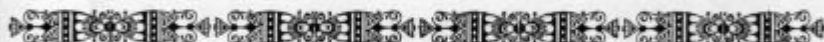
Pomagajmo, kak moremo. Če z večim ladamo, več darújmo! Pomagajmo primerno! Gde je vekša sila, tam naj bo vékša naša pomoč tüdi. Najvékša potreboča je pa pri miranji na bojišči. Tü najbole pomagajmo. Dosta i dosta molimo za mirajoče vojake, naj v milosti božoj düšo püstijo.

Pomagajmo z dári ranjence! Pomagajmo z delom i z dari one družine, iz šterih so moški na bojišči i nemajo nikde nikše pomoči.

Molimo za sovražnike, naj se spokorijo. Molimoj kak so sveti oča želeli, za mir i spravo med vladári, na, kem hitrej minéjo ti nemirni časi.

Molimo za zmago naše vojske; prečiščavajmo se vsi posebno pa moški, za naše vojáke.

Oblečimo si smilenje.

Nasledüvanje Marijino.

Vse moremo včiniti z dobrim namenom, či si ščémo spraviti zaslüženje pri Bogi.

Namen je, dete drago, gledalo düše.

Gledoč na namen je düša dobra ali pa slaba pred Bogom.

Či tvoja dela prihajajo z dobroga namena, je düša lepa; či pa delaš kaj z slabim namenom, je düša grda pred obličjom božim.

Dober je namen, či se ravná po božoj voli; ne je pa dober, či samo zemelski hasek pa posvetno hvalo ešče.

Kajštéč sam včinila, mislila pa govorila, vse sám delala Bogi na čast. Zato sam mela tak dosta zaslūženja za nebesa.

Od začetka svojega življenja sam vse Bogi darūvala, naj bi njega tak s celim svojim življenjom dičila.

Čeni si zato prizadevleš, ka bi kem več dobička pa posvetne hvale meo že na tom sveti, pa zakaj si ráj ne prizadevleš, ka bi si kem več zaslūženja spravo za nebesa ?

„Blagoslovljena si med ženami!“

Tam dobiš plačilo za vsa tista dobra dela, štera si napravo tū na zemli, zato ka tam čaka velko plačilo na vsako dobro delo.

Či se pa samo zato trūdiš, kak bi se mogoé lūdem dopadnoti, pa či računaš samo na njuvo prazno diko,

potom si zgūbo vse, si se trūdio zaman, tvoje delo ne dobi plačila na drūgom sveti.

Nikaj je nej bole nespametno, kak či si prizadevleš to, ka bi te lūdje hvalili, zato ka njuva hvala ne trpi dugo časa, pa se hitro obrne na ogrizavanje.

Dete drago, ti si se za vekše delo narodilo. Povzdigni se zato proti nebi, pa vsigdar vsako, ešče tūdi to najmenše delo opravljaj Bogi na diko.

Tūdi ta najmenša dela postanejo velka, či je opravlamo z dobrim namenom.

Plačilo, štero ti Bog zato podeli, de na veke tvoje, pa ti ga nišče ne bo mogeo vzeti!

Ka se pa dela z slabim namenom, se malogda dokonča dobro.

Božna, slaba dela z dobrim namenom nigdar ne boš mogeo popraviti. Dobra dela si pa z slabim namenom vsigdar lejko pokvariš, pa je spremeniš v slaba dela.

Zato pa, drago dete, misli v vsem pa vsigdar samo na Boga i nasledūj mene!

(Virāgokert 1914.)

Povrnjeni brat.

Medtem se je vršila v dūhovnikovoj dūši čūdna sprememba. Nej je samo pazlivo poslušao betežnikove reči, nego je začeo bole natenko pregledjūvati njegov obraz, šteroga je razvūzdano življenje pa močen beteg jako popačilo pa spremenilo. V glavi so njemi rojile misli, v srci se njemi je pa obūdo nekši poseben sum . . .

— Ka pa či je to moj brat? . . .

Ravno je šteo nekaj praviti, samo ka je betežnik, šteromi so se v srci obūdili jako žalostni spomini, začno

bridko jokati, pa ga je tak nej šteo motiti. Premišlavao si je zato dale pa je čakao, ka bi se betežnik pomiro . . .

Pa kak dosta bi ga rad pitao !

Betežniki je još pomagao.

Razburkanost se njemi je vtišila. Segno je pod zglavnik, je potegno vō pismo pa je pravo :

— V tom pismi je napisana moja zadnja žela. Bodite tak dobri, častiti gospod, dajte to pismo na pošto. Napisao sam je materi, štero sam tak preveč razžalostio, pa štero sam tak nezahvalno povrgeo . . .

— To z drage vole rad včinim ! — je odgovoro pater, pa je vzeo pismo, na šterom je vido naslov :

— Dovica Giardini Matjaša, Novi-Jork . . .

Gda je dūhovnik te naslov vido, je začno trepetati po celom teli. Dlan si je na čelo pritisno, ka bi si pregnao vročino, pa je začno drūgoč --- tretič četeti naslov. Gda je vido pa se prepričao, ka je zaistino napisano: „Dovica Giardini Matjaša, Novi-Jork“, je zdejno :

— Te sam se pa naj vkano ? · Ali je resan istinski sum, šteri je nastao v mojem srci ?

--- V velkoj razburkanosti je skoro nej znao, ka se ž njim godi, pa je pozvedavao :

— Ali sam dobro zarazmo vaše reči ? Ali ste to pismo resam svojoj materi napisali ?

— Ja, svojoj materi sam je napisao ! — je pravo betežnik z velkov težavov. — To njoj prišem, ka je Bog poslūno njene molitve, štere je molila za mene.

Gda je dūhovnik čūo te reči, se njemi je vidlo, kak či bi se hiža vrtela pred njegovimi očmi. Zatem si je seo na stolec poleg postepe pa si je z rokama zakrio obraz.

Dugo je tak sedo. Nej se je geno pa je nej spregovoro reči. Žalostni spomini z preteklosti so se oživlali pred njegovimi dūševnimi očmi. Med te žalostne spomine je pa posvetila kak sunčeni trak naredba boža.

Vzéo je dlani z obraza pa je gledao, dugo je gledao betežnika, šteromi se je že približavala smrt z hitrimi stopaji . . .

Nazadnje je od velke razburkanosti z trepetajočim glasom pravo :

— Dovica Giordaninova so tudi moja mati. Te si pa ti moj brat Ivan, ki je po sveti odišeo ?!

— To si ti, Franc ? — je zajéčao betežnik, pa je obrno svoje oči, štere so njemi so njemi že začale gūbiti svetlost, na dūhovnika.

— Ja, jaz sam Franc Giordani Franc. Tvoj brat ! — je odgovoro dūhovnik.

— Dragi moj brat, Franc ! — je spregovoro zdaj betežnik, pa so se njemi zaprle oči.

— Lübi moj brat, Ivan ! — je djao nato dūhovnik pa je z rokov božao betežnika po čeli. — Te si pa šče ti živ ? Vej smo pa že mi davno mislili, ka si mrtev, da si nam nikaj nej piso. Oh, kak se to midva pá vidiva !

Na te reči kak či bi se betežnik zosagao, je milo pogledno dūhovnika, pa ga z žalostnim glasom pitao :

— Ka, ti je lekaj žao, ka sva vkūprišla ?

— Bog odslobodi ! Jaz sam te objokao kak svojega pogūblenoga brata. Žalostila me je miseo, ka si znabiti ti v grehaj mro, pa si se nej zmiro z Bogom. Oh, hvala presvetomi Jezušovomi Srci, ka je poslūhnolo materine pa moje goreče prošnje ! Kakše veselje je to meni, ka sam bio nazoči pri tvojem spreobrnjenji ! — je odgovoro dūhovnik do srca genjen.

Betežnik se je zmislo pa se je spomeno, kelko je molila za njega mati, pa kak jo je on zato zaničūvao . . . Zdaj pa vidi, ka so tiste vnoge prošnje pa molitvi nej bile zaman. Bože Srce se je smilūvalo pa je oslobodilo edno dūšo, njegovo grešno dūšo, večnoga pogūbljenja . . .

Skuze so ga pobile, je zgrabo brata za roko pa njemi je pravo :

— Pozdravi nájno drago mater pa njim povej, ka si tü vido pa čüo.

— Oni že to znajo . . .

— Kak bi znali ?

— Mrli so že. Do zadnje minote so prosili Jezušovo presveto Srce za tvoje spreobrnjenje. Zdaj že gledajo dol z nebes, kam, mam vüpanje, ka je prišla njüva blaga düša, pa se veselijo nad tvojim spokornim spreobrnjenjom.

Betežnik se je bridko razjokao pa je raztežno svoje roke, ka bi obimno svojega brata. Ne more se popisati tisto čüstvo, štero je vladalo v betežnikovom srci, gda se je njegov brat dühovnik k njemi naslono pa ga je küšno. Dosta jako dosta bi njemi šče rad povedao, samo ka je dühovnik opazo, ka že ne ga časa, zato ka je smrt blüzi. Te čas je zato na to porabo, ka bi betežnika pripravo na srečno smrt.

Betežnik je med molitvami hitro zdejno düšo pa se je preselo na drügi svet. Njegov brat se je pa z tov gotovov vestjov ločo od njega, ka se njemi je düša očistila pa najšla smilenje pred Jezušom, ki je oblübo, ka grešniki najdejo v njegovom Srci vretino pa nezmermo morje smilenja.

(Hirnök 1914.)

Katoličanska vera na Japonskom.

Sveta maticerkev je na Japonskom razdeljena v osem pokrajin. Dve tevi pokrajini vodijo dominikanci, ove pokrajine pa misijonarje z Francoskoga. Leta 1911. je v japonskom casartvi bilo 148.523 katoličancov. Njuvo versko življenje oskrbljavle 222 evropskih misijonarov pa

39 domačih duhovnikov. Preminoče leto je število katoličancov naraslo z 4664 dūšami. Jé nadale na Japonskom 412 redovnic, 490 katekistov, štéri z velkov gorečnostjov zvršavlejo dela smilenosti. Cerkev pa kapel je 222, v šterih se delijo lūstvi zakladi milošče bože. Šol majo 39, štere pohaja 5209 katoličanske dece.

V najnovejšem časi je na celom Japonskom znova versko pitanje na dnevnom redi. Eden misijonar je pred meseci poslao pismo, štero se etak glasi: Japonsko ozračje je napunjeno z nekšov skrivnov, neznanov snovjov, štere nevemo, ali bi se je bojali, ali bi se njoj pa veselili. Čakamo zato žmetno pa z bojznostjov najnovejšo versko odredbo novoga casara. Znabiti bo stoizem* državna vera pa vera vučéče se mladine. Molimo zato dosta, naj ta nevarnost srečno preminé, pa naj mesto nje zasija sunce pravice z punim svojim sijajom, naj zavlada jedino zveličavna vera, krščanska katoličanska maticerkev.

(Hirnök 1914.)

Spomin na nebésa.

Ne je istina, kak vnogi právijo, ka je prej žmetno pobožno i svéto živeti, či človek le má trdno volo. Vsa skrivnost obstoji v tom, da se poskušajo nebeske reči. Či si potrtoğa srca, zgledni se proti nebésam i lahko de se ti vidlo, ka Bog terja od tébe. Gđa te prešine trák rajske lūbezni, boš zaničá vao ka si nigda visiko štímao. Glej ptice: kelko više letijo vzrák, teliko, varnejše so pred lovcom. V nebesaj je le edna, jakost i ona vtom da se lūbi, ki se gléda. Iz toga neposūšlivoga izvírka se

*) Poganska modrija.

zlevle v naše nevolno življenje tolážba i ona nezapopad-
 liva milost, da moremo celo v najvékših skušnjavaj
 ohraniti zmernost, srčnost, pravičnost i modrost. Či nam
 je teda v istini za nebeski mir, prizadevlimo si ka pri-
 demo tá, kje kraljuje nepopisliva pravica; potom se
 ne mo bojali nikše težáve; celo dopüščenomi veselji se
 odpovemo; i bomo v nevolaj potrpežlivi, širomastvo
 bomo radovolno prenášali i skušnjáve punáško zmágali.

Časne i večne prijétnosti vživati, služiti düšnim i
 telovnim sladnostim, hoditi z veselice na veselico, meti
 nebésa že eti, to nigdár ne mogoče; zakaj vojska je
 naše življenje i le po trpljenji pride zmága. Či ščés svojo
 vojsko srečno prestáti, misli vedno na dár. Težak v
 goricaaj nema veselja delati, či zmirom ne misli na pláčo.
 Misli tüdi ti na plačilo, ki te čáka v nebésaj, i lahko ti
 bode vse trpljenje toga sveta.

Što nébésa večkrát i modro premišlávle, hitro ra-
 čun naprávi z svojov vestjov, ves dug poravna i se
 spokori. I kje človek pod milov nebov, ki ne potrebüje
 spreobrnjenja? té več ov menje. Prestopiti od krive vere
 krčánskoj, od mrtve vere k živoj, od greha k pokori,
 mislim, da je rávno teliko i nikaj ne menje, kak je pres-
 topiti od pokore k jákosti, od mlačnosti k goréčnosti, od
 goréčnosti k pobožnosti, od pobožnosti k svetosti. Ne
 ga pa v sv. veri pravice, ki bi človeka priganjala s tak-
 šov silov k spreobrnjenji, kak je rávno tá miseo na ne-
 besko plačilo. Večno plačilo, večna sreča, večna lübezen
 do Boga i njegovoga imánja po meri našega zaslüženja,
 ta miseo má takšo moč do človečega srca, da düša,
 štero prešine tá pravica, včasi razbije vse verige, štere
 jo zakleplejo na te svet, i spoznavši minlivost i nečimur-
 nost vsega posvetnoga, skrbi le za to, kak bi si naklo-
 nila božo prijaznost i lübezen.

Za časa sv. Auguština je živela v Rimi gospá jáko
 slovečega stána, po iméni Melanija. Bila je kristjanka,

pa ár je bila tüdi bogata, mláda i lepoga obráza, godilo se njoj je tak kak vnoгим njenoga spola. Po zapelivom sveti omámlena vdala se je prevzetnosti, lübila štímanje v obleki, i živela prav gizdavo. V svojoj družini je mela mladénca Voluzijána, ki je bio šče pogan. Po opravili je odišeo te mladénc za več časa i Ríma v Milán i se tam s poznao s sv. Auguštínom. Auguštín je poskušao Voluzijana spreobrnöti, ali pogan je ne šteo. Med tem gda je Voluzijan bio v Miláni, je eden dén Melanija premišlávala domá nebésa.

To premišlávanje jo je tak genolo, da je očivesno spoznala veliko narost, posvetno srečo za nebesko vesélje menjati, i odločila se je, skrbeti za nebésa i da za nebésa ne nikše minjávanje predrágo. Nasledek toga je bio, da je Melanija svoje življenje popolnoma spreobrnöla, se odpovedala posvetnoma lišpi, odpravila iz hiže vse lepotičje i začnola s svojim imánjom radodárno pomá-gati sirmákom.

I ár je zavrgla ves lišp i vse, ka je njeno telovno lepoto povišávalo i oči vleklo na sébe, i je svoje telo vadila, kak prle. Gda je prišeo Voluzijan iz Milana domo, naišeo je njeno pohištvo, obleko i podobo vse spremenjeno. Močno se je začüdo i velo: »Oh Melanija, ka je to? ge je bliščoba tvoje hiže? ge tvoja lepota? Sto te je tak zamazao?«

Ona njemi je pa odgovorila: »Nebésa, nebésa so to včinola.« Na to je začnola pripovedávati, kak njoj je spomin na večno življenje, na nebesko srečo segeo živo do srcá i spremeno vse njeno življenje; keliko srečnejša je od tistoga časa, da vživle takši mir srca, kakšega prvle ne poznala, kak jo je pogled v večnost odtrgao vsemi, ka je njeno srcé vezalo; kak nečimurno i prazno se njoj zdaj vídi vse posvetno v primeri z večnim nemílivim. Te goréči izliv njenoga srca i opis velike sreče, ki jo v živle zdaj v prijaznosti božoj v nádi večne sreče,

je genolo Voluzijána tak, ka se je dáo krstiti i se ves posveto krščánskomu življenju. Tak je spomin na nebésa doségno to, ka je sv. Auguštín s svojov veliko vučenostjov ne mogeo spelati. Gola istina je zato, da je le te mogoče človeki svet sovražiti i se nad vse posvetno zdignoti, gda nebésa premišlávle.

Spomin na nebésa má navádno šče te nasledek, da nam olehša Gospodov járem i osladi njegovo breme. Miseo na srečno večnost dá človeki srčnost v vseh vihéraj življenja, i sladko vüpanje, da jo bomo ednok doségnoli, odžené vse kmice naše düše. Ona zadüši vsaki nemir, odžené vso žalost, ohladi vse bolečine i vbriše vse skuzá. Ona naj bole zdravi vsako bolezen i hladi skeléče rane clovečega srčá. Zato právi sv. Frančišek: »Veličastvo, ki ga tam pričaküjem, je takše, da radosten zanje prenášam vse križe i pre stojim vse trpljenje, bolezní, ogrizávanje i pregnánstvo.« Te spomin na nebésa nam sposvetom svete vere to razjasnüje, ka je denéšnji dén ništernomi v opotekanje, náimre, zakaj da je Bog dopüsto, da se pregánja nedužnost, hüdobija pa rasté do zvezd, ali pride dén plačila, dén povračila. Či to premislímo, bomo lahko prenášali vse težáve, da se spomnimo le večnoga pokoja. Mi bomo oboroženi proti vsakoj sküšnjávi, ár naše srcé de obrnjeno v nebeski Jeruzálem.

Eden opat, gdakoli je vido, da je što njegovih redovnikov žalošten ali potrtoga srca, včasi je stopo k njemi i njemi pravo: »Lübi brat, zakaj žalüješ? Naj žalüje što je zalüblen v svet, ki nema sladkoga mišljenja da pride v nebésa. Nam je pa Kristuš nebésa oblübo, i to vüpanje nas ne znori. Zakaj bi teda žalüvali, ár romamo proti nebésam.« O da bi vsi lüdjé razmili to visiko pravico! Spomin na nebésa bi je pokrepčao, oni bi bili v vojski toga življenja stanovitni dokonca i že tü na zemli srečni, kak je bio sv. Števan, ki je, gda so ga kamnali,

obrnó oči proti nebésam, zagledno na Očinoj desnici Jezúša, ki je čakao svojega slúžabnika, da njemi prilisne na glavo korono večnosti i njemi podeli plačilo, nebesko bláženost.

Stöger Janoš S. J. „Nebeska krona“.

Mali mornarski junak.

Zgodilo se je v Liverpooli. Na ednoj potúvajočoj ladji so vzeli v slúžbo enoga komaj 12 let staroga dečka. Ladja komaj pride na odprto morje, stari mormarje navstanejo okoli dečaka ino ga ščejo zapojiti z žganicov. Smilújte se mene — je proso — ne morem to zpiti. Veliki smeh nastane na to reč in oga dale prsiiljavajo z čemernov pijačov.

To delo zve túdi načelnik ladje. Če zaistino ščeš biti vrli mornar — je trobo načelnik z ostrim glasom — moreš se privaditi žganico piti.

— Odpústite mi gospod načelnik, nikdar v celom svojem življenji to ne včinim.

Takša branitev je bila pred načelnikom nenaradna; on je takši bio, da ga je vsaki na prvo reč mogo bogati. Obrne se potem k enomi mornari: Vzemi to vajet — njemi pravi — ino zméči hrbet tomé dečki, bomo že vidili, če se ne poda žganico piti.

Mornar zgrabi za vajet, ino grozno mlati po hrbti maloga dečka.

No — ga pita načelnik — ali boš zdaj pio to pijačo ali ne? —

Prosim, iz srca se njej rad odpovem.

— Dobro; za to neboganje boš mogo prebiti celo noč na vrehki najvišišega jambora, (jambor se pravi on

drvoj, štero stoji na sredi ladje, kde so navadno bandere gori).

Obsojeni nesrečnik skrivoma pogledne z okom konec tega velikoga dreva; in misleč nato, da bo mogo celo mrzlo noč tam gori prestat, ga poleti groza in strah po slabom teli. Ali podložen je bio trdoj zapovedi. Na drugo jütro, da se je načelnik sprevajao gori i doli po ladji, se je spomeno maloga obsojenoga grešnika.

Hej, kaj pa delaš tam gori?! skrči v visočino. Njednoga odgovora ne bilo. Včasi pridi doli, si razmo! Znova niednoga odgovora ne. Na to eden mornar biži gori po vožnatoj lestvici ponjega. Tam najde maloga pojbece napol mrtvoga. Dečak boječ se, da bi se odvelikoga trošenja ladje ne bi v morje spadno, ár je veliki viher bio, se je zadrugno tak močno k drevi, da ga je mornar na vse mači komaj doli vzeo. Prinese ga doli na pod, kde so ga na teliko močali in oživlavali, da so ga naslednje komaj obüdili. Načelnik prinese eno kupice konjaka pa njemi ponüdi: — No to zpij doli.

— Lepo prosim, gospod načelnik, ne morem to včiniti. Jaz vam povem zakaj ne; ali ne smete biti razžaljeni zetega volo. Veselo in merno smo živeli doma; ednok se oča podajo na veliko pijanost, na krüh so nam pa ne dali nikaj več, nego eden den smo za volo njuve pijanosti, mogli odati celo naše gospodárstvo zle-pim pohistvom vred. Ta britka nesreča je potrla materno srce, i vse ne dugo so vmrli. Nešterno vüro pred smrtjov so me k sebi pozvali ino so mi pravili te reči: »Janček, dobro znaš, nakoj je spravilo pitje i pijanost tvojega očo. Obljübi zdaj mérajočoj materi, da nikdar opojne pijače k sebi ne vzemeš; rada bi te rešila toga proklestvo štero ti je oči celo družino v nesrečo pripelalo. Dobro, gospod načelnik — pravi dale dečko, — ali me ščete prisiliti, da prelomim obljübo včiniti.

— Te proste reči so genole do skuz načelnika; prigibne se k dečki, v zeme gā na naročje i skrči:

— Ne, ne ti mladi junak! Li obdrži tvojo obljūbo, in če bi što te ešče zapelavao na pijačo, meni to naznani; v svoje varstvo te vzemen. I da ti zadosta poplačam tvojo nedužno kaštigo, štero si presto vtej noči, to maš malo šumo, obrni jō na koj jo ščeš. Z tem je načelnik vzeo mošnjo in da v roke malomi junaki eno veliko šumo penez.

— Oh, keliko in keliko se lahko vči človek od toga junaškoga deteta; na svoje in druge telovne pa dūševne haske lahko obrnemo to malo zgodbico.

Iz (Szt. Család 1914—II.)

Posebna zgodba.

Čaren mrák se razpréstro že na tihi kraj. Grobna tihota stanūje tūdi v ednoj máloj cerkvisi vmesti, samo večna lūč se leskeče. Eden božen človek se približava k Oltárskomi svestvi z tem nakanenjōm, da je oskruni. Že je na stopnicaj oltára . . . postane pred malov hižičkov Jezusa i gori vtrgne dveri. Z trepetajočov rokov, noro divje sega za Jezušōm. Močno stisne monštrancijo ino se vō napoti. Z vrajžim veseljom se obrné ino ide dol po stopnicaj . . .

* * *

Vspovedarnici pri velikom oltári se prebūdijo seri plebanoš tiste cerkvi. Od vnogoga spovedavanja otrūjeni so zaspali. Kak odprejo oči, lūckoga človeka vidijo od oltára dol idti. Včasi vōskočijo z spovedarnice . . . zgrabijo oropano svestvo nesečega človeka, inoga pitajo, ka dela.

Mesto odgovora on nož potegne vö i plebanoši v srce smekne.

Pa čüda! Plebanoš ešče izdaj z močnov rokov držijo ropara, ne spádnejo vküp.

Z prejšnjega žepa vöpotegnejo eden kep, na šterom je en ženski obraz. Na srci te ženske se stavo nož. Plebanoš gledajo, gledajo kep. Ropar tüdi z radovednimi očmi gléda na njega — — — gledata ga obadva. Skuze začnejo tečti z obadva očíh . . . Ednok se samo obimeta pred oskrunenjim Oltarskim svestvom — *ta ženska je njidva mati bila.*

Plebanoš pa ropar sta si brata bilá.

* * *

Pred namesto položenim Svestvom, na spodnjoj stopnici vélkoga oltára klečita dvá brata: eden plebanoš, pa eden spokorjeni grešen ropar. Z trepetajočimi rokami stiskávleta rešni kep, kep svoje matere. Na rešeno Svestvo se zglédneta i hvaležno si zdihavleta:

Eden: »Zahvalim se ti lübi moj Odrešenik, da si me rešo od gotove smrti« . . .

Te drügi: »Jezuš moj, Odküpiteo moj, bojdi, o bojdi smilen meni grešniki.« . . .

* * *

V spovedarnici so se pa čüle nad ednim roparom Kristuša tolažilne reči: Brat moj, jas tebé odvežem, od vseh tvojih grehov . . . Več ne greši . . . mér z teбом!

(„Hirnök“ 1914.)

Pokojni Franč Ferdinand z svojov družinov.

List za deco.

Prošnja do slovenske dečice.

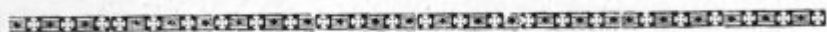
Tü vidiš draga slovenska dečica družino našega pokojnoga trononaslednika. Ta prle vesela deca je zdaj sirotinska i tužna. Nema več očé i materé oba so morili v Sarajevi. Po toj moriji je boj nastao skoro po celom sveti i jezero ino jezero decé ostane sirote, ar njim ljubénoga ajteka krogla zadene. — Dragá slovenska dečica! moli, dokeč de boj trpo, za tisto dečico po sveti, štera je, ali bo zgübila očo v tom boji, naj njim ljubéni Jezuš bo oča namesto pokojnoga. Düše pokojnih bodo milo prosile tüdi za vas, najbolé devas pa pomagala Devica Marija, štera se kre sirot najraj gorjemlé pri svojem Jezušu i podpira pomagače njihove.

Tüdi ne pozabi, dragá dečica, se kaj vtajiti i sirotikam darüvati. Ne küpüj si cukra, če maš kakši filer

prihranjeni, ráj daj to sirotikam tá, štere nemajo koga, ki bi njim krüh slůžo.

K Jezusi pa tak radi hodite, to se vřpam. Dobro dete rado hodi k obhájili, ve so sveti oča dovolili to. Oh zdaj pa ešče naj hodi dobra dečica i darřj dostakrát sveto prečišćavanje za naše vogske vojake, ráj Bogi na čast sijajno zmagajo sovražne sile.

Slovenska dečica moli za sirote, obdarřj je po zmožnosti i prečišćavaj se za našo zmago. Naj te Srce Jezušovo blagoslovi v tom deli.

Najmočnejše Srce Jezušovo.

Nasprotniki kršćanskoga življenja večkrát v oči mečejo nájbolšim i najsvetejšim, prej, da so bojěči strašlivi i plašni, da nemajo poguma i srčnosti, zato ár so ponizni i krotki, pohlevni, i mirni. Pa rávno stem kážejo naši sovražniki, da nas prav nikaj ne poznajo: vej se rávno v poniznosti i krotkosti, v potrpljenji i premáganji samoga sebě káže náj vékša srčnost. Samoga sebě premágati je náj vékša zmága. I náj vékši junáki so sveci i naj vékše junákinje so svetice Bože, vsi, šteri se zatajřjejo, jemléjo svoj križ na ramo i hodijo za Jezušom, ki je meo náj pogumnejše, nájmočnejše, náj bole junáško Srcé — králesko Srcé.

Niedna jakost znankar ne z srcom v tak tesnoj zvezi, kak pogumnost ali odtrivnost. To nam že naš jezik razodevle, ár to jakost imenřjejo srčnost, ali naravnost — srcé. I človeki, ki nema nikšega poguma, se njemi pravi, da nema srca.

Či je teda pogum i junaštvo v takšoj zvezi že z navadnim srcom, keliko bole se bomo čřdřvali pogumi i junaštvi Jezušovoga najsvetejšega Srcá.

Ta srčnost se kaže pri Jezusi najprve v tom, da si je za svoje vučenike zberao takšé srčne moške, ki so pripravleni za volo njega vse zapüstiti i stanovitno za njim hoditi. Pa ne le apoštolom, liki tüdi vernim sploh zaterjüje naj bole to, da nišče ne za njegovo kralstvo, či ne pogumen i srčen. On nikomi ne zakrivle, liki vsem naravnost pove: »Nebesko kralstvo silo trpi, i le silni si ga bodo prisvojili«.

Prva pogodba je teda za vsakoga, ki šče v nebésa priti, je pogumna moč, junaška srčnost. Nemarnim bi bilo zobstom predgati od nebeskoga kralstva; le močnim, pogumnim i junaškim srcom vala Jezušov nebeski návuk. Do teh se obráča, ár je lübeznivo zové: »Iдите vu večno življenje skoz voskih dvě. Zakaj široke so dveri i prostorna je pot, štera pela v pogüblenje, i dosta jih jé, k po njoj hodijo. Kak voske so pa dveri i tesna je pot, štera pela v življenje, i malo jih jé, šteri jo najdejo!« — Tak napovedávle splošno, zraven pa šče razkláda i načé vso tisto težko dugovanje ki jih želé od svojih vernih, ki so na krátko povedane v tih rečáj: »Lübi Gospoda iz vsega svojega srca, iz vse svoje düše, iz vse svoje misli, iz vse svoje moči, bližnjega pa lübi, kak samoga sebé!«

Trbé napnoti vso silo; düšno i telovno moč; vse se more delati za Boga — za nebésa: to je težko, i pa bližnjega prenášati ze vsemi njegovimi neprijétnostmi vsakoga lübiti, kak samoga sebé, to je vednáko težko. Pa Jezuš ne pita, ali je lahko ali težko; more se zgoditi: Što šče za menov iti, naj zataji samoga sebé i naj vzeme svoj križ na ramo, pa naj hodi za menoj! I či bi bio ešče té križ tak žmeten i samoga sebé premagati tak težko: ne pomága nikaj, more se zgoditi: »Či te tvoje desno oko spáči, püsti je vö ár je bolše z ednim okom v nebésa, kak z obema vpekeo pridti i či te desna roka, ali noga špáči, odsekaj jo i vrzi jo okraj; bolše je da z

ednov kotrigov prideš v nebéša, kak z obema vpekeo. V priliki od skri toga kinča v njivi i od drágoga džündža, ki ga je küpec iskao, nam vednáko jasno dopovedüje, da moremo za nebesko kralstvo vse darüvati, vse dati, ka smo i ka mamó ; spolovičarskov gingavostjov se nikaj ne oprávi ; ali vse ali pa nikaj — dvema gospodoma se ne more slüžiti ! Nemarnoga slugo zapové vrčti v zvünešnje tmico, k ge de jokanje i škripanje zobmi.

Zdaj pa pitam, je li mogoče, da tisto Srce, stero od svojih terjá takšo srčnost, takšo junaško pogumnost, ne bilo samo tüdi naj bole pogumno i junaško, naj močnejše Srcé ?

Jezuš nam je to jasno pokazao z svojim veličastnim zgledom. Teliko i takši težav stálno šče nišče ne prestao i ne prestane na sveti, kak je Jezuš Kristus.

I kak je zézvao : »Včíte se od mene, ár san krotek i iz srca ponizen,« tak bi tüdi lahko velo : »Včíte se od mene, ár jaz san junaškoga i pogumnoga srca !«

Le mislite si štero koli težávo, ki tü na zemli stiskáva človeče srcé ; v Jezušovom življenji jo stalno nájdete v najvékšoj meri.

Nam se n. pr. težko vidi, gda smo ponižani, pozábleni. Ali glejte na Jezúša ! Od vekomaj je bio v nebeskom veličánstvi moljen, hváljen od vseh angelski korov ; ali vido je zgübleni človeči národ, i v svojem neskončanom smilenji se odloči zapüstiti nebésa i na zemli, v skuznoj dolini človečo naturo sprejeti i po človeče živeti, ze vsemi človečimi slabostmi zvün greha, tresti let skoro od vse pozábleni i tüdi potom zmirom med vsemi naj poniznejši ! Ali mislite, da je bilo to lahko ? Veliko je bilo Jezušovo smilenje do človečega naroda, ali šče vékša je bila njegova batrivnost, da »je ponizo samoga na križi« (Fil. 2, 8.), da je postano naš Odküpiteo. — Ne istina, najmočnejše je njegovo Srcé ?

(Dale.)

Sveta Monika.

V Řimi, kak smo čüli, se je Augustini ne tak posrečilo, kak je on želo. Nezadovolen je postao, služba komaj telko nosila, ka si je življenje mogao gordržati ino v takšoj nezavüpanosti je živo eden čas, gda glás dobo, ka se vu Majlandí govorniški stolec sprázno. Majland je že tistoga časa bio glasoviten zavolo svojih starin ino ešče dnesdén njemi more pár iskati. Za Augustina ne bi bila mála sreča, či bi to mesto mogao dobiti. Probao je. Proso se v Majland za govorniškoga vučítela, ár je on te že glasoviten govornik bio. Sreča njemi slüžila, izpitje dobro préstao i tak so njega odébrali. Z vüpanjom edne bolše prihodnosti se Augustin silno správlao z Řima v Majland.

Med tem pa Monika tüdi nemirovna grátala domá za siná volo i záto se odločila, ka de šla za njim v Řim, odločila, se močno na to dugo ino teško pot! Tá nihá svojo lastivno domovino, tá svoj rojstni dom, svoje návade ino ide v eden daleči i tüjnski svet za svojim Augustinom. I zvün toga bila je ona sirota, što zná, jeli je ne mogla odati tüdi vérstvo, štero je mela, naj potroše té poti more prenášati.

Monika leta 385-ga séde rávnoč na tistom mesti i na tisto ladjo, po šterom se pred ništernimi letami Augustin pelao v Řim. Mišlenja tistoga žalostnoga dnéva so se znovič pobüdila v njénoj pameti. Tü je najšla vse žalostne spomine. Pali je molila v kapeli sv. Cipriana, kak tisto noč, gda jo je Augustin povrgao. Prosila je od Bogá miloščo, naj more sina gornažti i njega na právo pot pripelati.

Zaprva se tak vidilo, ka g. Bog nešče, ka bi Monika vidla nazáj svojega siná. Morje se je včasi začétka potüvanja grozno zburkalo, velki válovje mečejo ladjo sem tá. Vsi, ki so na njej bili, so se jáko zosagali, samo Monika ne. Kák? Ona bi se pogübila prlé, kak bi siná

odrešenoga vidla? To ne more biti, to Bog ne dopusti! Veliko vüpanje je mela v božoj pomoči. Na sredi ladje je stála, pa tam odnet osrčávala z mérnim glásom mornare, naj samo ešče malo trpijo, vse ne de dugo, ka k bregi pride. I rejsan, vihér se po krátkom časi potišao i kak so se obláki na nébi rastégnoli, lüdstvo je zaglednolo sive trge Taljanskoga.

Kelko je ona mogla prenášati po toj celoj poti, kelko je trpela, naj siná more páli na svoje srcé stisnoti. Včasi kak na süho stopi, povrné se v Rim, ali što bi mogao prečütiti njéno žalost, gda v Rimi zvedi, ka Augustina že ne ga tam, ka je odišao v Majland. Ka de činila zdaj? Či je že dotegamao prišla, zdaj že ne de šla nazáj! Ne premišlávle dugo, zeme se na pot dale z Rima v Majland. Samo njéna trda vera i nezkončano velko vüpanje v božo pomoč je dávalo njoj moč, ka nej v dvojnost spádnola. Vnogo mater bi té nevole že vküppotrle. Ali njo so ne, ár je lübila Bogá, lübila tüdi düšo svojega sina, lübézen pa vse nevole prenáša. I to njéno lübézen je šteo Bog pláčati, gda je tak pelao njéne poti, ka rávno te pride v Majlad k Augustini, gda se on z tmice proti svetlosti obrné.

Dosta je mogla trpeti za siná volo, vredna je teda bila onoga vesélja, štero je čütila pri gorstanenji njegovom.

Augustin v Majland pridóči je prek vzeo svojo čést z tistim nevarnim stálišom svoje düše, šteroga je tá nesao. Za pravico je žejala njegova düša, ali zaman je bio njegov ves trüd, v dvojnost je spadno, ka bi jo gda najšao. Tak je začno misliti, ka je tisti najmodrejši, ki vu vsaksem deli dvoji. Augustin je že dve celivi leti vu tom tužnom i dvojécem stáliši bio, iz šteroga je naslednje kak krščenik prisao vö. I da je te njegov stális zdaj nájbole nevaren bio, záto je poslao Bog k njemi mater, sv. Moniko, naj njemi ona pomága gornáji

právo svetlost, štere je sam daségamáo ne mogao najti.

Samo ka je na to delo edna mati sáma ne zadosta, k tomi more biti ešče vékša moč, štera se samo vu posvečüvanji dobi. Ka materinske skuze začnejo, tisto dühovnik more zvršiti. I za toga volo, gda je Bog Augustini Moniko dáo za mater, te je tüdi sv. Ambruša, püşpeke poslao njemi na rešenje.

Svéti Ambruš je bio neimre püşpek Majland váraša, glasoviten človik poleg njegove svétosti i velke znanosti, záto je Augustina prvo delo bilo, gda tá prišao, toga svétoga püşpeka pohoditi. — Poslünimo samoga Augustina, kak pise od toga pohajanja : »V Majland pristopivši včasi sam gorpoiskao Ambruš püşpeka, tvojega vernoga slugo, Gospodne, steroga dika je napunila že celi svejt. Ti si me pelao k njemi brez moje znanosti, naj on mené nazáj pripela k Tebi. Kak dober oča svoje dete, tak me je sprijao té svéti človik i k ednomi püşpeki spodobnov lübéznostjov mi je nazvesto, ka se za istino veseli mojemi prihodi v Majland. Od toga dnéva mao sam lübiti záčao sv. Ambruša.«

To lübéznost do svétoga Ambruša je Augustin tüdi stem vöpokázao, ka ga večkrát gorpoiskao i ž njim si rad pogučávaó tak, ka velko notrešnje priatelstvo nastanolo nad njima. Ja ešče to ne bilo zadosta, Augustin, se že na teliko geno, ka je tüdi v cérkev hodo, tam bi tüdi rad Ambruša čüo i čüdvitno so se njemi dopale njegove proste reči, z šterimi je na predganci svéto pismo razlagao.

Nanč je ne mislo, kabi té prosti reči tak vrazile njegovo srcé. Pa so vrazile i rana je pomali vékša gračüvala.

Gda je Augustin vu priatelstvo stopo z svétim Ambrušom, rávnoč tistoga vremena je prešla tüdi Monika za njim v Majland. Ka sta čütüla Augustin pa Monika, gda

sta se po dugih letah páli nazáj vidila, to nemremo popisati. Življenje-pisi tak právijo, ka Monika na srcé stisnola siná i ni eden ne mogao nikaj gučati, samo bitje src se čúlo vu velkoj tihoti. Skuzé materinske so se vküp najšle s skuzami svojega siná, kak dvá potoka i tak sta bila dugo, dugo, dokeč Augustin z rečjov ne pretrgno tihoto i začno tolažiti mater i njo za odpúščenje proso, ka jo tak grozno obšálo. I dabi veselje spravo žalostnoj materi, povej njoj, ka je on že ne krivoverec. Ali kaj je to mála tolažba, Monika to tak znála, ka Augustin dugo nede vu krivoj vóri, ona je več želéla od svojega siná, ne samo to, ka naj nede krivovernik, nega naj Augustin krščenik, pobožen i vrelí krščenik postáne, to je bila njéna žela. Pa njemi Monika to z gvúšnim naprejčútenjom povej, ka on prlé more biti krščenik, kak ona merjé.

Monika, gda vidla, ka Augustin že na telko prišao, ka se vkraj obrno od krive vóre, z velkim vüpanjom vu božoj milošči, je začnola delati za povrnenje sina. Prvo njéno delo je bilo, ka gorpoiskala túdi sv. Ambruša, kaj se njemi zahvalila za njegov trüd, ár je to že zvedila, ka vékši tao toga dela je Ambruš zvršo. Svéti Ambruš je Moniko z velkim veseljon sprijao, njénoga lepoga obráza, po šterom so tá vnoga trpljenja, tá velka lüfav do Bogá i svoga siná nikše nédopovedane ino postüvánja vredne linije potégnole, nigdár ne mogao pozabiti i vsigdár kelikokrat se z Augustinom sréčao, telikokrat njeme srečo zelo, ka njeme Bog takšo mater dáo. — Monika se pa pá od Ambruša, toga svétoga püšpeka, nigdár ne mogla nagučati. Njegova pobožnost, poniznost i prijaznost pa velka vučenost so samo povekšávale njéno vüpanje, ka takši svéti mož li reši njénoga zablodjenoga siná od skvarjenosti. Odprla je pred njim svoje srcé i njega za svojega dühovoga očó i voditela odebrala.

Sv. Monika je odségamao vsakšo škér i priliko

gorponücala, ka Augustin tüdi kak največkrat vküp pride z svétim Ambrušom, záto ga večkrat k njemi poslala za takšega kaj volo, ka je rávnoč ne silno bilo potrebno, ali ka bi lahko ona sáma opravila, da pa ne štela, naj prej on ide pitat Ambruša, ka njeme z tem priliko štela dati z svétim možom gučati. — Tak ga je poslala ed-nok k Ambruši pitat, jeli se ona dužna tü postiti v soboto, ali ne ár so se na dén v Afriki postili, liki v Majlandi se ne postijo. Pa te je dobo Augustin od své-toga Ambruša on glasoviten odgovor, šteri se ešče zdaj dostakrát čüje: „Vsakši náj drži návade one cérkvi, k šteroj sliši. Či ste v Řimi, postite se po rimskoj návadi; gda ste pa v Majlandi, te se nepostite, či majlandska cérkev ne drži posta“.

Svéta Monika pod modrin voditelstvom sv. Ambruša je jáko lepo naprej šla vu svétosti i düševnoj popunosti.

Drügi Šavel.

Z svetoga pisma znamo, kak je Šavel grdo pre-ganjao Kristušovo vero, sledkar pa, gda je postao sám krščenik, je z največšov gorečnostjov razširjaval ravno tisto vero, štero je prvlé preganjal. Ravno tak se je zgodilo tüdi z ednim angležkim vučenjakom, z Littletom Jürjom. Té vučeni človek je svojo velko vučenost na to šteo porabiti, ka bi dokazao, ka je Kristuš nej bio Bog. Znao je pa, ka pokeč se njemi ne posreči dokazati, ka je zgodba od Kristušovoga goristanenja nej istinska, ka dotečas té resnice podreti ne bo mogeo. Ves svoj čas, pa vse svoje moči je v to porabo, naj bi spregledno vsa ona velka dela, štera so se od Kristušovoga gorstanenja

pisala pa to goristanenje dokažüvala. Pa kembole pazlivo je čteo té knige pa spise, tembole se je vtrdila v njem vera, tak ka je nazadnje mogeo sám pred celim svetom povedati, ka on ravno po znanstvenom raziskavanji verje v Jezusi, ki je bio razpeti, pa je zaistino stano od mrtvi. Do konca svojega življenja je potom v svojih spisaj pa v knjigaj dokažüvao Kristušovo božanstvo.

Tak je s toga drugoga Šavla postao Pavel, šteri je goréče glasno evangelijum Gospodnov.

(Hirnök 1914.)

Leteče listje.

Blaženi Baldimucci Anton jezuit (mro je leta 1717. nov. 6.) glasoviten govornik v Italii je etak skričao gori v ednoj svojoj predgi, štero je pod ednim brestom držao: »Deca moja, radi bi znali kak kaplejo od dneva dodneva grešnikov düše v pekeo? Glejte, tak kak z toga bresta listje!»

Vtom megnjeni se spüstilo listje i tak gosto kapalo, ka so poslušajöči skoro ne vidli govornika.

Prehstrahšeno, za bože smilenje kričoč se püstilo na kolena lüdstvo.

Doje, skričao je slovesno govornik i včasi je henjalo kapati listje. Brest je pa tam stao skoro brezi listja. med ovim drugim zelenim drevjom.

Tak kaplejo grešniki v večno skvarjenje.

(Hirnök 1914.)

Zvestost do Boga.

Negda so na Španskem več stolet divjali krvavi pa težki boji med Saraceni pa med krščeni. V tej boju so ešče ti najpozadnješi viteze pokazali svoja junaštva. To največše junaštvo je pa včino brezi dvojnosti Alfonz Perez, kak. bomo to vidili z sledeče kratke pripovedke, štera ma té namen, ka bi si ž nje vzeli navuk.

Zgodilo se je, ka so eden den Saracenje z velkov četov prišli pred mesto Tarif, ka bi je zavzeli. Zapovednik mesta, Alfonz Perez, je nej bio takši človek, ka bi se včasi zbojao pa prestrašo. Odločo se je, ka de brano do zadnje kaplice krvi grad, šteri je na njega bio zavüpani. Sunce je ravno odišlo k počinki, nejma tišina je zavladata po celoj krajini, z nasprotnikovoga tabore je tüdi nej bilo čüti nikše kriče. To ugodno priliko je porábo Alfonz pa je zezvao svoje najhrabrejše vojake, ka bi ž njimi šo v nasprotnikov tabor. Njegovo nakanenje je zvedo nasprotnik — je včasi dao strampetati pa opomenoti svoje vojake, naj se pripravijo na boj. Tak se je zgodilo, ka se je Saracenom posrečilo odbiti napád krščenikov, pa so ešče med njimi več živih zgrabili, med drügimi tüdi zapovednikovoga jedinoga sinü.

Med velkim kričanjem so pelali toga mladenca na drügi den okoli sten mesta, pa so poslali glas njegovo mi oči, ka se lejko pokaže na steni mesta, či šče gučati s svojim sinom. Perez je meo dosta vüpanja, ka se napad na mesto po mirnoj poti dokonča, zdaj se je pa jako prestrašo, gda je vido svojega lüblenoga sinü zgrabenoga med nasprotnikovimi vojaki.

Či nam prek daš grad — je zahtevao od njega zapovedljivo nasprotnik — te ti nazaj damo sinü; či nam pa grada prek ne dáš, ti sin od glave pride!

To je bio v resnici nepotolažliv položaj za očo! Ka

naj včini? Spuni naj volo nasprotnika, pa naj prejk dá grad? Nej! to bi bilo grdo izdajništvo, prelomljenje pri-sege, štero je dao krali. Med tem premišlavanjom njemi je pogled obstao na njegovom sini, ki je bio v verige zaklenjeni. Oh kelko bridkosti pa trpljenja se je vidlo na njegovom obrazi! Tak je čüto, kak či bi v njegovo očinsko srce meč bio porinjani. Dugo se je borila v njegovoj düši ljubav, štero je čüto do svojega jedinoga sinü, z vestostjov, štero je dužen bio svojemi krali, ki je v njegovo obrambo zavüpao mesto Tarif. Nazadnje se je premagao pa je z velkov hrabrostjov kričao nasprotniki:

— Bog me oslobodi, ka bi jaz postao nezvesti svo-jemi krali, či bi ravno s tem rešo svojemi sini življenje.

Nato je potegno sablo z nožnice, jo je vrgeo pred nasprotnika, pa njemi je velo: »Z mojov lastnov sablov zadajte mojemi sini smrtni vdarec! Jaz želem ostati zvesti svojemi krali, či mi ravno zgübi sin zatoga volo življenje!« . . .

Vsi so se čüdivali, kak hraber je bio té vrli zapo-vednik, pa kak zvesto je znao spunjavati svoje dužnosti. Samo čüdivanje je pa šče nej zadosta. Ravno tak ma jako malo vrednosti, či mi samo občüdüjemo jakosti svetnikov. To je nej zadosta! Mi si moremo z jeh jakosti navuk vzeti, pa vzglede svetnikov, nakelko nam je mo-goče nasledüvati.

Ka se naj včimo z te junaške zgodbice?

Premišlavlamo si: Tüdi mi slüžimo ednomi krali, ki je bole zmožen kak so kralovje pa vladarje celoga sveta. Te krao je krao nebe i zemle, ki je nas vse stvoro pa za nas tak lepo po očinskom skrbi v tom življenji. Te krao je jako velko dragočo zavüpao na nas, štero dra-gočo moremo mi skrbno čuvati pa braniti, pokeč nam jo nazaj ne vzeme. Ta dragoča je naša nemrtelna düša. To düšo tüdi napada vnogo neprijatelov, ka bi jo spra-

vili v nevarnost pa v pogubelnost. Tej neprijateljje so pri nas prepovedana posvetna veselja, hūdi dūh, šteri hodi koli nas kak krvoločna zver, pa išče, koga bi požro; v pogubelnost nam ščejo spraviti dūšo tūdi slaba poželenja, štera nam obečejo radost, pa štera nam pripravljajo grešno zadovolnost. Proti tem se težko more boriti dūša; to je občūto že sam sveti Pavel, ki etak pravi: »Občūdijem božo postavo, štera se nahaja v notranjosti človeka; vidim pa drūgo postavo v svojih kotrigaj, štera se loči od postave pameti.« (Rom. 7. 22.) Nasprotnik naše dūše je nadale vsaki neveren, brezvesten človek — službenik pekla — ki nam našo velko dobroto, sveto, katoličansko vero ščé vzeti, ki nas ščé nazaj držati od jakostnoga življenja, pa nas spraviti na grešno pot, kam je on sam prišeo.

Draga krščanska dūša, povej mi, ka nakaniš včiniti v tom težavnom boji?

Li poglednimo! Na ednoj strani je svet, hūdi dūh, pa naša pokvarjena narava; vse to nas ščé napelati na nezvestost proti Gospodnomi Bogi, — na drūgoj strani stoji Bog, naš nebeski Oča, ki nas vābi s svojov miloščov pa z rečmi k sebi, kak vābi pastér svoje ovce. Spomenmo se, ka smo oblūbili pri svetom krsti, ka mo proti stali gizdosti pa vsoj jalnosti nečistoga dūhá. Zato pa zdržimo to oblūbo pa ostanimo na pravoj poti; ovači de jaj nam, gda nam pride naša poskradnja vōra, ka nas večni Sodnik pozove na račun. V svojov opravičenoj srditosti bi nam eta pravo:

— Idi od mene, ti lagoji pa nezvesti sluga; da si v svojem življenji ráj slūžo hūdomi dūhi pa svojim neprijatelom, kak svojemi pravomi Bogi, zato naj bo zdaj pekel tvoja domovina! Poberi se od mene, prekleti! . . .

Či smo pa v svojem zemelskom življenji bili zvesti svojemi nebeskomi Krali, kak je bio zvesti Alfonz Perez

svojemi zemelskomi králi, potom naša dūša dobi na drūgom sveti nezmerno veliko plačilo.

Ka more zadobiti zapovednik mesta Tarif od svojega krala? Nej dosta! Znabiti ga podigne v višišo čest, znabiti ka njemi podeli tüdi kakše odliküvanje, šteromi de pa po smrti konec . . .

Gospodni Bog je pa dosta bolši plačnik! On ne plačüje z minlivim plačilom, nego z vekivečnim, šteromi nigdar ne de konca pa nej kraja. Zato ostanimo zvesti Gospodnomi Bogi v celom svojem življenji, vej nam tak lepo obeče: »Bojdi stanoviten do smrti, pa tebi dam korono življenja. (Nazv. 2. 10.)

Vsigdar se obnašajmo tak, kak slüžbenicje boži! Bojüjmo se za življenje, nego na strani Kristusä! Či mo se ž njim pa ž njegovim orožjom vojüvali, te mo tüdi premagali neprijatele naše dūše pa mo živeli Bogi dopadljivo življenje, po šterom zadobimo vekivečno plačilo v nebesaj.

(Hirnök 1914.)

Zakaj se obnaša grešnik nezahvalno proti svojoj nebeskoj Materi?

Rimljani so meli ednoga jako krutoga pa nečamurnoga casara, šteromi je ime bilo Nero. Te krvnik je vnogo lüdi dao spomoriti i je v tom meo vesélje. Üda je svojega vrloga pa modroga odgojitela spravo od življenja, je k sebi pozvao njegovo staro sero mater, pa njoj je z tem šteo lejšati bolečine, ka njoj je pravo: »Z težkim srcom sam vzeo tvojemi sini glavo, ali mogo sam to včiniti, zato ka je to zahtevala od mene država.« Stara, vse časti vredna ženska ga je nato z etimi rečmi zavrnila: »Ti si vmoro mojega sinü, pa bi ščé te meo kakšo lübézen proti meni, njegovoj materi?« — Obna-

šanje toga krutoga casara nam pred oči postavlja, kak se obnaša grešnik proti svetoj Devici Mariji. Z svojimi grehi ponavlja trpljenje Křistuši, svojega Odküpitelu pribija na križ, njegovej materi Mariji pa meč porine v presvéto srce. Kak bi naj potom mogla Marija sprejeti od takšega nezahvalnoga deteta zvünešnja znamenja pobožnosti. Po vsoj pravici lejko doleti takšega grešnika vsakokrat bridki očitek Marije:

«Ti si mojega jedinorojenoga Sinü znova pribio na križ s svojimi grehami, zdaj se pa kak skažlivec obnašaš pred menov, kak či bi kazao lübezen proti materi tistoga, ka si ga na križ pribio!»

„Vřk.“ 1914.

Samo té eden stopaj!

Blažena Billiard Julija, ustanovitelica réda sestér, ki se zovejo sestře od naše lübe Gospé, je bila 20 let hroma; njene kotrige so bile natelko otrpnjene, ka se je samo s pomočjov kanke mogla kaj namali gibati. Düša njoj je pa zato čřstva ostala. Okoli nje so se nahajale düše, štere so bile ednakoga mišlenja pa ednake požrtvovalnosti. Prišli so pa časi, ka so novi réd čakale velke naloge, štere so potrebüvale celo moč ustanovitelice.

Začnola je zato na želö svojega spovednika moliti devetdnevnico na čast presvetomi Jezušovomi Srci. Gda je prišeo peti den — bio je to ravno petek Jezusovoga Srca pa prvi den v meseci, šteri je posvečeni presvetomi Jezušovomi Srci — gda je te den prišeo, je stopo k njoj spovednik, pa njoj je volo:

— Častita mati, či je vaša vera zadosta močna napravite eden stopaj na čast presvetomi Srci Jezušovomi!

Tá je hitro stanola pa je včiniła eden stopaj, tak ka so vsi vidli, ki so nazoči bili.

— Ešče ednoga!

Redovnica je bogala pa je páli napravila eden stopaj.

— Ešče ednoga! — njoj je velo spovednik.

Redovnica je včiniła tüdi tretji stopaj.

— Zadosta! — je pravo dühovnik pa je zatem odišeo, ka bi hvalo dao Bogi za njegovo zmožnost pa za dobroto.

Redovnica je ozdravila.

Tüdi mi moremo včiniti vnogi težek stopaj v ver-
skom življenji. Či je pri sebé zatajüvanji, pri spunjavani
dužnosti ali pa pri zmirnenjej z svojimi sovražniki po-
trebno včiniti samo eden stopaj, te že mislimo, ka smo
slabi pa toga ne bomo mogli včiniti. Pa li kušajmo vči-
niti z lübeznosti do Zveličitela samo eden stopaj najprle,
zatem ešče ednoga . . . , pa trétjega . . .

Bomo že vidili, ka de šlo!

„Hk.“ 1914.

Popolni odpustki.

Za tretji réd: septembra 13, (14-ga v Čerensovcih) 17, (odveza) 18, 24, 27, 29, oktobra 4 (odvéza) i 6-ga.

Za Srca Jezušovoga bratovčino: oktobra 2-ga ali 4-ga i eden šterikoli dén meseca.

Za bratovčino Oltárskoga Svestva: oktobra 1-ga i eden šterikoli den meseca.

Za bratovčino karmelskoga škasulera: septembra 20-ga.

Za bratovčino živoga rožnoga venca: septembra 20-ga (dvoji) i oktobra 4-ga.

K zadoblenji popolnih odpustkov je potrebno spoved, prečiščavanje opraviti i v namen materecerkve moliti. Navadno se moli 5 očanašov, 5 zdravimarj. Da je k zadoblenji večih popolnih odpuskov túdi obiskanje cerkve naprejspisano, (tretjeredniki majo več takših) naj po obhajili z cerkvi idoč se v njo ešče ednok povrnejo i tékrát zmolijo zapovedanih 5 očanašov i 5 zadržimarj. Najbolše je pa več zmoliti, da na dén zavolo večih bratovčin več popolnih odpustkov zamore človek dobiti. Edno čislo bi za vse zadostovalo. Ki vsaki den, ali konči 5-krat na tjeden hodi vredno k sv. obhajili, brez spovedi dobi vse popolne odpustke na te dnéve spadajoče. (Ac. S. S. XXXIX. 62. 1906. febr. 14.)

Na znánje.

Cena Marijinoga lista je za domače 2 K., za amerikance tri.

List se more naednok naprej dolplačati. Ki je to ne mogoči včiniti, sme na pol leta 1 korono, ali na edno štrtino leta 50 filerov plačati naprej.

Vsaki naročnik, ki se toga predpisa pri pláči drži, dobi k listi brezpláčno proti konci leta kalendár leta 1915-ga.

Vsi naročniki so spisani v serafinsko lúbézni družbo „i záto se za nje žive i pokojne na leto više tri jezero svéti meš slúži“. Tá družba je v Linci i oskrbláva siromaško, sirotinsko deco.

Za širitele, pisatele i drúge podpiráče se vsaki mesec zpozosed slúži edna sveta meša z vsemi verními dúšami v vicah vréd.

Peneze i vsa písma naj se pošilajo samo na té naslov:

Klekl Jožef

vpok. plebanoš v Čerensovcih. Cserföld, Zalam.

Naročniki k listi dobijo kalendar Srca Jezušovoga, če list dolplatijo. Kalendarje se bodo koncom meseca oktobra začeli razpošilati.

Vsebina.

Oblecitesi smilenje	257
Nasledüvanje Marijino	259
Povrnjeni brat	261
Katoličanska vera na Japonskom	264
Sponim na nebésa	265
Mali mornarski junák	269
Posebna zgodba	271
List za deco	273
Nájmočneše srcé Jezušovo	274
Sveta Monika—	277
Drügi Šavel	281
Leteče listje	282
Zvestost do Boga	283
Zakaj se obnaša	286
Samo té eden stopaj	287